

Într-un oraș mare,
dintr-o țară mijlocie,

trăiește o fetiță pe nume Teo. Ea zice că e mare, eu cred că este mică. Dar, mai bine, nu mai spun nimic. La urma urmelor, asta-i povestea ei și are tot dreptul s-o spună cum vrea.

Teo are pistrui și nasul cârn, iar dacă o măsoari de la podea până în creștetul capului, ai să vezi că are un pic mai mult de un metru.

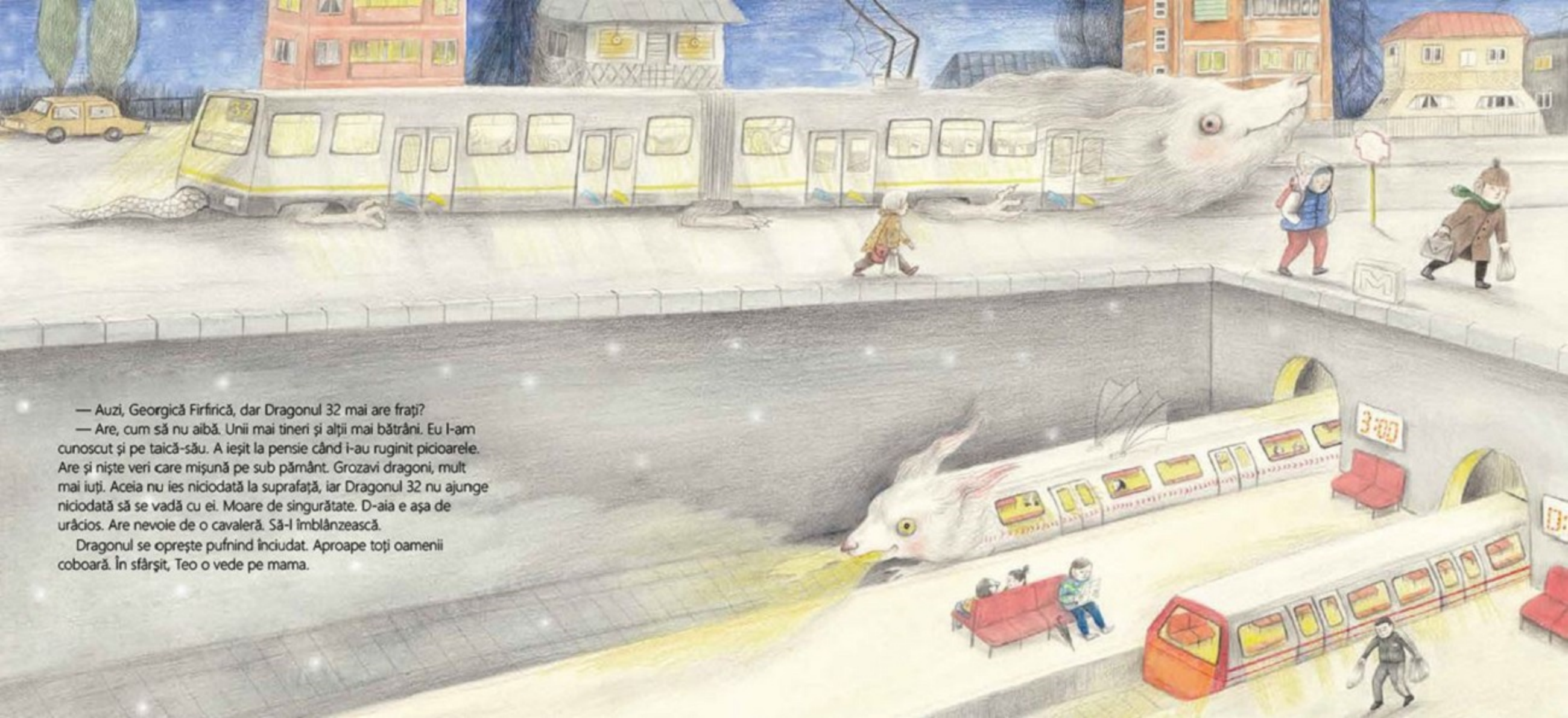
- Mami, știi că sunt cavaleră?
- Mi-ai mai spus, Teo. Grăbește-te, că ne prinde ploaia!
- Mie-mi place ploaia. Nu mă tem de ea.
- Te udă și răcești.

Teo tace, dar tot îi place ploaia. Mai ales vara, când picăturile bulbucate plesnesc pe asfaltul încins al orașului. Iar bălțile? Bălțile de după ploaie sunt grozave. Să sari în ele și să stropești totul în jur.

- Teo, mai repede! Pierdem tramvaiul.
- Of, în stație sunt atât de mulți oameni!
- Mama și Teo își fac loc pe insulița de beton.
- Mami, unde merg toți oamenii ăștia?
- Acasă... Nu știu, la treburile lor.
- Ce mulți sunt!
- Sunt. Asta-i ora la care toți se grăbesc.
- Există o oră când oamenii se grăbesc?
- Da, Teo, când toți oamenii vor să ajungă undeva.
- Unde?

Dar mama nu mai apucă să-i răspundă pentru că, iată, a sosit tramvaiul și lumea se bulucește pe scări, se ceartă și se înghionțește. Au geți, rucsacuri, plase și umbrele, ba chiar și un sac. Și un câțel! Nu mai e loc nici măcar pentru un purice. Bine că puricii nu merg cu tramvaiul. Decât din când în când.

— Auzi, Georgică Firfircă, dar Dragonul 32 mai are frați?

— Are, cum să nu aibă. Unii mai tineri și alții mai bătrâni. Eu l-am cunoscut și pe taică-său. A ieșit la pensie când i-au ruginit picioarele. Are și niște veri care mișună pe sub pământ. Grozavi dragoni, mult mai iuți. Aceia nu ies niciodată la suprafață, iar Dragonul 32 nu ajunge niciodată să se vadă cu ei. Moare de singurătate. D-aia e așa de urăcios. Are nevoie de o cavaleră. Să-l îmblânzească.

Dragonul se oprește pufnind înciudat. Aproape toți oamenii coboară. În sfârșit, Teo o vede pe mama.